

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קבג.

עין משפט
נר מצוה

בז א ב ג ד ה ז יח פ"א
מהלכות שאר אבות
העומדות הל' י:
בז ר ז ח יח פ"ב מהל'
כלים הלכה יא:

שימה מקובצת

א אם מפשיטו לעשות פן
העור שטוף למטה ושלחן
העור כשל עליו ואי ילשכ פס
דקפשיטו פשוט כדרך
העור ופשיט לא היה העור
חבור לבשר שהגוע בעור
לא מנוגע בכשר דמי
אלא כח חתירה דמי
חבור **ב** **ו** **ו** ולחמת
אם מפשיטו כפול שם
לגדוד חמת: **כ** כדרך
העורה חתירה דמי כולו
חבור: **ז** מטרל כולו
למקום חבור שכיבות:
ח דלאר לאי דר חשיב
פן דאור דר אל אלא:
ט דשלש על שלש הלא
וקרעה: **י** דכין רלא
פלה ואסבלה והמים
קשים ללא דמי לחין כול
לא חיים עלמי: **יא** אבל
משהחמס החוה כדחמס
כחלם דמי ואין דרך להגחיה
קר ומי:

מזהור המופשט. למאי דפירש בקונטרס דסבר רב דכל יד שאין מטלטלין בו את האוכל אינו יד חימה דלמאי עד כדי אחיזה חשיב יד טפי וגרסה משום דבכדי אחיזה ואיך יכול ללחוץ בנשר עצמו ולטלטלו אי נמי משום דכל זמן שלא הפשיט כדי

אחיה הוא קשה הנפשיטו ופעמים
שנמחו כן וצריך לו לעטלו ממקום
למקום אבל מההפשיט כדי אחיה
שוב אין קשה להפשיט ואין וזו משע
שפשיט כולו וכן צמח עד שפשיט
את החזה לפי שחזה קשה להפשיט
ולכן לפעמים נמחו כן שעה
אחת ומוך כן יעצור לעטלו אבל
מהפשיט החזה (חל) אין דרך להיטו
כן ועוד יש לפרש טעמה דרכ דלמך
מכאן ואילך טעור המופשט מפני שכל
אחיה צריך העור להיות יד לצורך
הפשיט אבל ביותר מכדי אחיה לא
לפי שאם מחזיק בשפת העור אין יכול
למשוך בנה ולהפשיט וכבדי אחיה
סמוך לבשר אין יכול להחזיק בידו
העור היטב ולמשוך הלך עד (כדי)
אחיה יכול להחזיק ולמשוך בשפת
העור טפי לא כדפי' הקונ' גבי הא
דמשי בצמור הכוא בטעם רלאש
שכהפשיט' ש'לשה טפחים שאין יכול
להחזיק לא בשפת העור ולא בחצמ
העור וי"ח כולה מחז' משום שומר
דע' דא אחיה ר' חזור וכ"ש פחות
אם נעט שרץ בעור המופשט ממניס
טומאה לבשר משום שומר ואע"ג
דלמך לעיל (דף קמ.) דעור כנגד
הבשר דוקא ר' שומר הכל חשיב
כנגד הבשר כיון דחשיב כנגד כמחזור
וכן לחמת כן זמן החזה מחזור חשיב
הכל מחזור אבל משום יד אין לפרש
לדרכ' אפי' דלמך טעם סמוך לבשר
טמא משום יד (ו) דלחמת אחיה לא
העור חזר לא ר' היה נטמא אלא טעם
הסמוך לחזה דמשי שנא בין חזה לבשר
אזרים אלא ודאי משום שומר היו
דחשיב כל העור מחזור וכן לשון דהיי
זה חזור משמע דהיי משום שומר דכ"ד
מה שרץ לשון חזור והכי מוכח ב"ח
דמשי החס' כנגלתו ולא כמפשיט
לשטית כדי אחיה ולחמת עד שזו"א
כל החזה יכול שחי מוציא פחות
מכשעור ח"ל יטמא אלוהם דעממ
דשעית כדי אחיה ר' משום שומר
דהא מיטמא דרשין לעיל (סס) שומר
דנגלה ויד דרש' לעיל מלכס' כן פ'

הרג' כן נת"כ ולפי פירושו לא מתייחס בנת"כ וגם כשנשתחיל אליו עד כדי אחזה ולא כדי אחזה בכלל דמינו פחות כשבעיר שחזר ללס: **בפירוש** ר"ה גרסינ' במס' הסוּך' אבשר טבא ופריך לר' דאמר טבא טבא הנושטט ומשני הכא בנמי עסקינן טבא פירוש פירוש טבא ראשון כשנשתחיל להפשט העור עד כדי אחזה טבא היא טבא כפול כמו שמפרש בסמוך ופריך קא מפרש עד ממה כדי אחזה היינו טבא טבא **משל** שחתי' בה לקדושה ב'. פ"ח כיון שנקרע רובם היא טבא למפרע מתחלת קריעה ושון שהחיל לקדושה משמע כפירושו ומה קשה לפירוש הקונטרס מפורש בפרק בנמה המקשה (לעיל דף עב: ד"ה טבא):

עולא

קלה אחיה ליה חלוקה לבטל ממנו טומאת מדרס דמי לא חי
ואם ביה טומאה ב' ודעלשה על שלשה היא וקריעה מהני לבטולי
אם יום. שנטמאה והביילה וצריך עשה ואלא דמי למקער רובא
אם ביה אבל רובא לא דילמא אלא עשה ואלא דמי למקער רובא
אם חייה אבל גמי וקער רובא: אבל. טמאה ולא הטבילה ואלא
אם לא אפי. למעבד רובא אלא פלגא ואמר רובא הוא: חדא.
ואם אינו מצין דה שנקרעה לטער וסבור על ידי טבילה
ברחץ מתניחין לאו ביום טבילה עסקין אלא בשלל הטבילה כל
ד שהטבילה אהמול: ועוד. דקאמרת גזירה רובא אטו חזיה:
עולת

יציבו אמה: להא שמעמחא משמיה דריש לקיש והשומע טעה בן יציבו לאהבו: **וארבעי אמר בה:** וארבעה דברים היה אומר בה שישעור ד' מילין: **עבודה:** האי כדי עבודה דמחמין: **ליגיון:** (דוד) העוברים להלחם על בית מלחמס: **קרקפלין:** עור ראש

אדם מת וזה למכשפות במלחמה:
מתני' המפסיע בכהמה ובחיס
 כספורה. שחורה והוא טמא או
 עומאה נבלה והוא טמור אם מפסיעו
 (עשות מן העור שחור למטה ושלחן
 ארמפסיעו פשוט כדרך שלט עשין:
דרי אחיס. היו חבור יד להוציא
 שומאה מן הגולה אם טוגע בו
 יצא טמא שומאה נבלה אם טורה
 להטעין טמא. כמכא כל היד להטעין
 להוציא שומאה. ולקמן מפרש כמה כדי
 לחמה: **ולחמה.** אם מפסיעו (ספול
 ולנורק חמה עשין אותן ששועין
 לנורק דגש ומתחיל מפסיע והספול
 זכר וזכה: **עד ששפיל אם חסוה.**

יהמרגי' כולו חבור
עור שעל הצואר רב
אינו חבור וחכ"א י'ה
כולו: גמ' מכאן
יטבור המופשט רבי א'
לבשר ממה מיתבי
הזה מכאן ואילך
מאי לאו אפי' בטפח
לכד מטפח הסמוך
שכנגד הבשר טמא
טמא הא בטפח הסמוך
לכש כל טפח הסמוך
קר ליה ת"ש י'המג
בטבורה ובממאה ב'
כדי אחיה וטפח הסמוך
במאי עסקינן בטפח
אחיה טפח והא תני
טפח הכפול תניא נמי
טפח כפול תנן ה
בה לקורעה כיין
חבור וטבורה אמר
בר אבהו לא שנו
יום דמינו דלא חס ע
עלה וקרו לה רובות
טבולות יום לא גזרה דר
רובה אמר רבה שתי
שמא יאמרו טבילה

סבין אכל לאחר שהפסיק קצת שלשה טפחים וארבעה והעור המופשט
בכבד לפי מטה אחוז נצטפה הסמון לבשר ומוסך וכובד העור
מחייבו: יא טפח ששיעורו כפול: עליהם שהחיל בה לקורבה
לקורבה ובה לקורבה נצטלה מתורת טלית ומאחר שאינה ראיה
למלאכה הראשונה ואין שמה עליה מתורתו אע"פ שיש בצריה
על שלש ועדיין ראיה לקבל טומאה טהורה מטומאתה ראשונה
ויומא דכלי חרס דשצירתו מטהרתו ושצריו מקבלין טומאה כדאמר'
באילו טרפות (ועל דף קד: ה) הן וקרקרומיין ודופוטמיהן. ואף על גב
אמרם בבבא מציעא (ועל דף קד: ע) שלשה על שלשה שהיה טמא
במנה וזקן טהור מן המדרס ועדיין טמא מנע איב
למאן טומאתו איז שלשה על שלשה דחוי ליה לא נצטלה מניניה הים

הוא דהו עליה ב' טומאות טומאת מדרס חמורה וטומאת מגע
 ופסה לה טומאת מגע דחויא לשלם אכצנות אבל הכא חד שטא
 ממא מניה דחו לא פש עליה מדיד: לא שט אלא בטליא דליקרי
 שטא עיריב שטא ולפיכך כא לקורעיה דהכא הוא ולא גורא דליקרי
 דכיון דלא חס וולעיה אטבילא שטמיס שקין לה וזא חס לך
 וטהרה בקריעה זו לא סגי לה ברובא עד שיקרענה כולה: די
 טבולת יום ליכא לאוקומה ולהשתמש בה ביום שהטבילה ש
 משתמין בה ויאמרו טבילה בת יומא עולה בלא הערב שמש
 עיקר וקרעה ביום המחרת לטומאתה דהרואהו משתמש בה א

מסורת הש"ס

(א) [פסחים מו, ב' כרית טו.
ע"ש, ב] [בפסחים מו,
א' אחר רב אחא וימיה
מיל הוא דלתי, ב] [בבבבב
ט פסחים ג] [תוספתא פ"ח
ה"ד, ד] [תוספתא פ"ח, א'
פ] [תוספתא שס, ו] [כל
פסחים מ"ח, ו] [שבת טז,
א] [בפ"ח נוסף: הניח,
ט] [כלומר שהעור נאחזת
כפולה כמות שהיא בלא
שטות, מ"ט, י] [פ"ח ב']

הגהות הב"ח

(א) תוֹס' ד"ה עמוד וס'
אבל משהיפסט החזה שוב
אין קשה להפשיט ואין
דרך להניחו כך: (ב) בא"ד
משום יד קשה דלחמת
אמאי כל העור תכיר לא
היה לו לטמא אלא טפס:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א] רש"י ד"ה ט"ל
 וכו'. ואע"ג דלמחר צ"ה
 המקשה שלש על שלש
 שהיה טמא וכו' אלמא
 טומאת שלש על שלש דמי
 ליה וכו' כ"ל: [ב] בא"ד
 כולם טומאה דשלש על
 שלש היא וכו'. כ"ל וכו'
 במל' פכ"ג מה"ל כל"ס ה"ל
 י"א ד"ה תנן וכו':

מוסף דעם

איבו אמרה. ר' איט
אמה לה מילתא משמיה
דריש לקיש ולא ר' אבהו
אמה (מפסיח מו.) לא
שנו אלא לפניו. אנטיג
דיס ואספנה דמלך בדרך
קאי, דלמה גנל יקר עד ר'
מילן דאיהו. מה להפסיד
(שם.) רובינא. מ' לא
יסי. צד חנינא דאמר
בדיהא מפיל מיל איט
חור, דוקא חיל קאמר ה'
פסות ממיל חור (שם.)